

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas III. Resolvuntur insuper quædam quæsitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

DIFFICULTAS III.

Resolvuntur insuper quædam quesita.

QUÆRES 1. *An Generatio sit distincta ab Alteratione.* Negant Thomistæ, affirmant aliqui. Ratio affirmandi. Quia alteratio, præcedit inductionem formæ. Ergo præcedit generationem. Ergo alteratio, non est generatio, quia idem non potest existere, & non existere, aut præcedere seipsum. Fuit hæc quæstionem tractat Oviedo contr. 2. Punct. 2.

QUÆRES 2. *Supposito quod unio sit Modalis, & quod in entitate sit Spiritualis, an illam unionem emanet anima, an producat agens?*

ASSERO 1. *Posito quod detur unio modalis Spiritualis, non posse illam produci à Parentibus.*

RATIO. Quia sicut non sunt multiplicanda entia sine necessitate, sic nec modi agendi. Nulla autem necessitas asserendi, posse à principio, in operando dependenti à Materialibus, haberi vim efficiendi merè spirituales.

ASSERO 2. *Productionem huius unionis, non posse referri merè in Deum.*

RATIO. Quia etiam Spiritualium, si nihil obstat, assignandæ sunt causæ secundæ.

ASSERO 3. *Hanc unionem produci ab ipsa anima unibili.*

RATIO. Quia potest ex se emanare suas spirituales perfectiones. Ergo & unionem. Ex altera parte, nullum aliud principium connaturale, producendæ unionis illius assignari potest.

DICES 1. *ex Arriaga.* Quamvis unio illa sit Spiritualis, cum Mater componatur ex anima Spiritualis & corpore, poterit producere unionem Spiritualem.

RESPONDETUR. Nullum esse fundamentum, tribuendi vim animæ, agendi aliquid, actione transeunti; & si ad illam generationem concurrat anima Matris, mediis accidentibus Materialibus, fiet effectus Materialis qualis est visio, quam producit in oculo anima Spiritualis.

DICES 2. Unio Spiritualis nullo modo potest produci ab anima unienda, quia anima, non potest aliquid substantiale in corpus operari, nisi ut actus illius, ut pote actus, non assistens, sed informans, quomodo ergo potest producere aliquid substantiale, nisi intelligatur unita.

RESPONDETUR. Anima nihil operari potest in corpus, nisi tanquam illius actus, vel in fieri immediato, vel in facto esse. In facto esse, est causa motuum vitalium, in fieri, est causa illius unionis.

DICES 3. Si anima esset causa unionis; sequitur resurrectionem mortuorum fieri naturaliter.

RESPONDETUR, quod non; quia nullum datur principium, iteratò restaurativum earumdem dispositionum, & quæ exigant non novam, sed veterem restitui formam.

QUÆRES 3. *Quis sit terminus formalis intrinsecus Generationis.* *Est questio de voce.*

ASSERO 1. *Terminus totalis Generationis, est compositum.*

RATIO. Quia ex una parte, terminus debet rem finire; composito autem habito, finitur generatio. Est etiam Terminus totalis generationis, quod terminat, & est totum in Generatione; utrumque hoc habet compositum. Terminat quidem; quia illo posito, cessat actio generandi: habetque hoc compositum, ut sit totum, quia nihil plus est in composito, quam illud ipsum. Ergo compositum, habet rationem termini totalis.

ASSERO 2. *Ejusdem Generationis, sub diversis nominibus acceptæ, diverso respectu, diversi sunt termini formales inadæquati.*

RATIO est. Quia si sumatur generatio, prout est inductio formæ, habet pro termino formam, prout est Materialis, habet pro termino formali Materiam; prout actio unitiva Materiæ & formæ, habet pro termino formali Materiam & formam, in circumstantia modalitatis à nobis admittæ. Et quod dixi de Generatione, idem applicari potest in aliis Materiis proportionaliter, ut advertit Lugo. Nam processiones Divinæ sub nomine productionis, habent pro termino personam productam; sub nomine communicationis, naturam communicatam; sub nomine autem Processionis, habent terminum adæquatum, h. e. essentiam tali personalitate, terminatam.

ASSERO 3. *Quod non semper terminus formalis sit forma.*

RATIO. Quia actionis conversivæ, terminus totalis, est Corpus Christi sub speciebus panis, & formalis terminus est ipsum Corpus Christi, neque tamen Corpus Christi est ipsa forma. Nec item terminus formalis necessariò debet esse entitas, quæ de novo producatur. Ratio. Quia in æterna Filii Dei Processione, accepta sub nomine communicationis, terminus formalis, est ipsa essentia: & tamen hæc non producitur. Denique non est necesse ut terminus formalis actionis, semper sit condistinctus, à termino totali & adæquato; quod admitti debet, etiam in principis modalium; in quantum dicunt, possibilem esse aliquam materiam & formam seipsis unibiles: quo casu, idem erit terminus formalis, & totalis. Quid autem sit terminus intrinsecus, dictum in materia de incarnatione; explicando quomodo respectu unionis Hypostaticæ, habeat se persona verbi, tanquam terminus intrinsecus.

ADDO. Generationem Divinam, perfectissimè esse generationem, non tantum ex vi prædicti Deitatis, in qua nihil non summum est: sed etiam ex modo generationis. Imprimis quia in nulla generatione, totum geniti pender à generante, vel via communicationis, vel via productionis. Nam quamvis in generationibus materialibus producat formam; non tamen tribuitur tota

† (B)

Materia

Materia genito, sed illam paulatim acquirit. In Generatione autem VERBI, & Essentia tribuitur via communicationis, & Persona Productione. Rursus, in nulla generatione, est tanta conjunctio cum producente, neque tanta similitudo, quia nulla est major connexio & similitudo, quam per identitatem; in Divinis autem, eadem est natura Generantis, & Geniti. Quamvis autem casu quo aliquid generet seipsum secundo, intercessura sit etiam identitas; quia tamen hæc non nisi obediens est, & non quoad primum esse, sit, ut adhuc excedat in similitudine, Divina Generatio. Imò rigorosè loquendo, & accipiendo generationem; prout involvit motum vitalem, non potest aliquid seipsum generare secundo, licet producat seipsum secundo, quia ad Generationem est requisita vitalitas; nihil autem habet ab intrinseco vim generandi seipsum.

Q U Æ S T I O II.

De Conversione.

DEFINIATUR Conversio. *Quod sit transitus unius rei in aliam.* Quæ definitio, licet ipsum objectum rectè circumscribat, nihilominus quoad Phrasim non est exacta; quia cum conversio pro Genere proximo, dicat vel actionem, aut actionem, debuit alterum poni, sicut in aliis etiam definitionibus, usi venit. Ad quod reflectendo, dici potest, quod *conversio sit actio per quam aliquid, fit, aliud quid.* Accipio pro genere *ly actio* potius quam *Ly transitus*. Quia transitus magis se tenet ex parte transeuntis, quam ex parte ejus, quod facit transire, adeoque non se tenet ex parte agentis, vel actionis, sed potius ex parte passivi. Conversio autem, importat respectum ad agentem, vel summi debet conversio pro specie actionis; quamvis in re, coincidat cum passione, tenente se à parte passivi. Quod autem importet vi vocis conversio potius actionem, usus ipse docet vocis. Dico autem illa actione, fieri *aliud quid*, non verò aliud simpliciter, quia per conversionem, non transitur ad esse simpliciter, sed ad esse secundum quid, adeoque non in aliud, sed in aliud quid, quod est, aliud, cum addito.

DIVIDITUR Conversio in naturalem, & supernaturalem. In Physicam quæ est inter terminos Physicos: & in Moralem, quæ inter terminos Morales. In substantialem & accidentalem; quæ etiam distinguuntur ratione terminorum. Rursus dividitur in conversionem, Materialem, Formalem, Totalem. Conversio Materialis est, quando eadem forma permanente, mutatur subiectum: quod fit in Nutritione hominis, eadem enim anima, informat partes Materiae, de novo nutritione ad genitas, quæ informabat deperditas. Formalis verò est, quando eadem Materia manente, nova forma advenit ut cum ex frigido, fit calidum. Hæc tamen con-

versio Materialis, non est conversio rigorosa, quia terminus *Aquo*, vi illius, simpliciter non definit. Totalis autem conversio est, quando materia & forma, tota convertitur in aliam materiam & formam; & hoc dicitur propriissimè transubstantiatio, nec fieri potest naturaliter.

DISTINGUITUR Generatio à Conversione. Ratio. Quia Generatio quæ talis, non importat necessario, ut sit à termino positivo, sed potest esse inter terminum negativum à quo, ad terminum positivum ad quem. Jam autem conversio non potest esse, nisi inter terminos positivos, & hoc indicat ille terminus, *aliquid*. Rursus conversio si sumatur respectu totius, involvit non solum terminos positivos à quo, & ad quem; sed etiam negativum, qui neget compositum, quod sequitur. Et ita, dum convertitur e.g. Lignum in ignem, præcessit negatio ignis, quomodo enim lignum, diceretur converti in ignem?

Quod attinet ad conditiones Conversionis.

CERTUM est. Quod conversio debeat versari inter duos terminos positivos.

RATIO. Quia id deposcunt ipsi termini definitionis, *Ly aliquid & ly aliud quid*. Rursus si conversio, posset habere terminum à quo negativum, saltem totalis conversio, nullo differet à creatione. Item si terminus. Ad quem in conversione, non esset quid positivum, nihil acquireretur illa conversione, adeoque nec foret conversio, quia nec mutatio in aliud quid. Denique si Terminus à Quo non esset quid positivum, tunc Terminus à Quo non desineret esse in conversione; hoc enim quod propriè, & sine addito desinit esse, debet aliquid esse, ut supra illud esse cadat negatio. Cum ergo in conversione desinat terminus à Quo, debet Terminus à Quo esse aliquid positivum.

CERTUM item est. Quod ad conversionem requiratur, ut maneat aliquid commune sub utroque Terminis.

RATIO. Quia, omnis conversio, explicabilis est per has particulas. Id quod erat, v.g. id quod erat lignum, nunc est ignis, quibus particulis, in omni converso debet respondere ali-quod objectum; quomodo enim verè affirmaretur *Ly id quod*, si in converso nihil maneret commune? Præcipuè verò quia non de aliquo antecedenter, sed de ipso formaliter converso, verum est dicere, id quod erat v.g. lignum, est nunc ignis. Deinde si nihil maneret commune, esset simplex desinitio Termini à Quo, & simplex productio Termini ad Quem, adeoque nec conversio. Porro illud commune, quod sub utroque termino remanet, debet esse proprium à Quo termini, hoc ipso enim non esset commune, non enim spectaret ad Terminum à Quo, utpote, tractum non nisi, cum Termino ad Quem; hinc fit, ut alteratis speciebus, & conversis in substantiam chili, non di-